

bejdskraft var, at Socialdemokraterne vel havde fremsat Forslag med Hensyn til Arbejds løn og Arbejdstid, hvilke Forslag vi jo alle kende, men at de ikke havde sat som Betingelse for Bygningen af Jærnbaner, specielt her Rystbanen, at fremmed Arbejds kraft skulde udelukkes. Den eneste virksomme Maade, hvorpaa det kan ske, er jo ved at lade Staten selv bygge Banerne og samtidig sætte Forbud mod al Vicitation. Men jeg har ikke ved Jærnbane forslag set dette forsløgt gennemført. Det var det, jeg udtalte, og det tror jeg, jeg har Ret i. Men det ærede Medlem er ogsaa i en meget vanskelig Stilling thi, naar man er Fører for et internationalt Parti, hvor alle fremmede skulle betragtes som Brødre, og naar Meningsfæller staa op og udtale, at disse fremmede maa slet ikke komme til at arbejde sammen med deres Brødre her i Landet, er man ganske vist stillet saaledes, at det er ganske umuligt at klare denne Uenighed. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds gif jo ud fra, at Jordarbejdet skulde forbeholdes de danske Arbejdere, medens det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds talte om, at han vilde netop sikre disse fremmede Arbejdere saa gode Billaar som muligt, saaledes at de fik en passende Arbejds løn o. s. v. Det er det Forslag, Socialdemokraterne tidligere have fremsat. Det er to diametralt modsatte Ting. Jo bedre man gør Billaarene for disse fremmede Folk, jo flere kommer der, hvis man ikke forbyder dem at komme ind, og det ærede Medlem vil jo netop ikke forbyde dem at komme ind. Jeg ønsker derfor nok, at det ærede Medlem, naar han taler om Lov, gif, da vil knække denne Nød. Jeg erkender, det er et Spørgsmaal, som maa tages op med Forsigtighed og Velvilje, kan man gerne sige, lige over for de danske Arbejdere. Ved den Art af store Sammenhobninger af Arbejdere kan det være rigtigt fra den enkelte Stats Side at se vel til, at de indfødte ikke blive overmandede af de fremmede. Det, som jeg blot tillod mig i Gaar i al Beskedenhed at gøre opmærksom paa, var, at den eneste virksomme Maade, hvorpaa det kunde ske, var ved at Staten, uden Vicitation, selv besørge de den Slags Arbejde, men det er en meget kostbar Maade at gaa frem paa. Ganste vist jagde den højtærede Minister, at det, at fremmede Arbejdere ikke maatte antages, var et Forhold, som det vilde være meget vanskeligt at kontrollere, men man kunde dog ad administrativ Vej foretage et eller andet i saa Henseende, og han havde saaledes i Kontrakten ladet indføre, at der ikke maatte indforstrives fremmed

Arbejds kraft. Jeg er ganske vist ikke fuldstændig paa det rene med, hvad man forstaar ved at „indforstrive“. Man kan vel ikke forbyde Folk at læse danske Aviser, hvori der staaar, at man ønsker Arbejds kraft. Er det en „Indforstrivning“, naar man da faar Arbejdere ad den Vej, og er det en Indforstrivning, naar man sidder ganske rolig i sin Stue og lader de fremmede melde sig, fordi de f. Eks. gennem Bladene ere gjorte bekendte med, at der gives Arbejde, uden at man foretager det allermindeste i saa Henseende. Grænsen er vanskelig at drage, og den højtærede Minister erkendte ogsaa, at der skulde nærmere Bestemmelser med Hensyn til Ophold og Bopæl. Men her ere vi inde paa de Vanskeligheder, jeg i Gaar pegede paa, og andet har jeg ikke sagt. Man kan ikke bebrejde Administrationen noget. Naar man ikke har forsløgt at præcisere nøjere, hvorledes Vanskelighederne skulle undgaas, kan man ikke gennemføre et saadant Program, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds opstillede, nemlig, at man skal udelukkende sikre de indfødte dette Arbejde. Hvorledes vil man kunne forlange, at Entreprenøren skal anstille Undersøgelser angaaende de Arbejdere, der melde sig, han staaar midt i Foretagendet og trænger til en stor Arbejds styrke, og skal han saa først foretage Undersøgelse, eller skal der optages Retsforhør, eller hvad skal der gøres? Er Opholdsbogen tilstrækkelig? Mange Gange er denne ikke til Stede. Hvorledes skal han forholde sig? Skal han ifalde streng Straf, naar han antager fremmede Arbejdere, der erklære at have opholdt sig her i Landet i flere Maaneder, eller skal han sige: Nej, jeg maa ikke benytte jer. Hvad er det egentlig for Kriterier, man skal benytte? Det trænger til en nærmere Forklaring. Den enkelte Entreprenør kan man ikke bebrejde, at han benytter Folk, der melde sig til Arbejde.

Jeg ønsker endnu kun at gøre en Bemærkning med Hensyn til det store Spørgsmaal om Tyborøn. Jeg skulde ikke være kommen ind paa det Spørgsmaal, naar ikke den ærede Ordfører havde udtalt, at naar man sætter 3 Nuller til 500, fik man en fem Post, som man nu maatte være belavet paa. Jeg vil tillade mig at sætte et Nul til. Naar man skal Nord for Tyborøn og befæste hele Landtangen der, ved jeg ikke, hvad en halv Million skal forslaa. Det, som altsaa for mig er det ængstelige, er ikke, om man giver en halv eller en hel Million ud, naar der blot er nogen Rimelighed for, at der bliver udført noget nyttigt, men det at udgive Million paa Million uden at vide, hvad Nytte, de